

τές του δὲν ἔχτιζε φωλιά ἀπάνου στῶν Χριστιανῶν τὰ σπίτια, παρὰ πάντα στῶν Τούρκων. Δὲ θυμῶμαι νὰ εἶδα μήτε ἓν λελέκι ὄλο τὸν κζιρὸ πὺ πέρασα

στὸ Μοριά Τῶν Τούρκων ἀλήθεια ἡ στοργὴ πρὸς τὰ πετεινὰ εἶναι χαρακτηριστικὸ τοὺς καλόκαρδους.
(Συνέχεια) ΑΛΕΞ. ΠΑΛΛΗΣ

ΔΗΜ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

Η ΔΕΥΤΕΡΗ ΑΝΟΙΞΗ

(6)

— Ἀνέ τί; σοῦλεγε σὺν ξαφνιζόσουνα μὲ τὰ ταξίματά του. Ἀλὰ Ρήγα θὰν τὸ πᾶμε; Ρήγα, μὲ τὰ μέτρα, τὴ ζωὴ σου μέτρα; Μὲ τὰ μέτρα ἡ ζωὴ του, μὲ τὰ μέτρα ἡ ποιήσῃ του... Αὐτὸς θάχει ὑπολογίσει καὶ πόσους πούντους πρέπει νάιναι ἡ χωρίστρα του!... Νὰν τὴνὲ θράσω ἐγὼ τέτιζ ζωὴ!...

Ὁ Βαρνάς βῆκε τὸ Ρήγα στὸ γραφεῖο του. Τοῦ μπιστεύτηκε τὸ τί ἤθελε, ὁ Ρήγας τὸν ἀκουσε προσεχτικὰ, σκέφτηκε λίγο, κ' ὕστερα τὸν ἐσθούλεψε πὺς νὰν τὴ συντάξει τὴ διαθήκη του, γιὰ νὰ μὴν μπορέσει κανεὶς νὰν τοῦ τὴν προσβάλλει.

— Ἦλκε καὶ μερικὲς ὑπογραφὲς τώρα γιὰ τὴ συμβουλὴ πὺν σοῦδωσα! τοῦπε γελαστὰ καὶ τοῦσπρωξε μπροστὰ του μερικὰ χαρτόσημα γραμμένα, συμβόλεια πελατῶνε του, νὰν τὰ ὑπογράψει γιὰ μάρτυρας.

Ὁ Βαρνάς βῆκε ξαλαφρωμένος ἀπὸ τὸ γραφεῖο τοῦ Ρήγα.

— Μπορεῖ κανεὶς τώρα νὰ πεθάνει ἀναπαμένος καὶ ἥσυχος! συλλογίστηκε, μὰ χαμογέλασε πικρὰ ἀμέσως, γιὰτὶ αὐτὴ ἡ σκέψη τοῦ φάνηκε κομικιὰ, παιδιὰστικη.

— Σὰ νὰ μὴ ζεῖ γιὰ τίποτ' ἄλλο ὁ ἄνθρωπος, μονομύρισε, παρὰ μονάχα γιὰ νὰ συντάξει τὴ διαθήκη του!... Νά, ὁ σπουδαιότερος σκοπὸς τῆς ζωῆς, πὺν ἀποδείχτει πὺς τὰ ζῶα εἶναι σοφότερα ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο, ἀφοῦ δὲν τὰ σκοτίζει ὁ μπέλὰς τῆς διαθήκης!...

13

Ὡςτὸσο ἡ διαθήκη γράφτηκε κανονικὰ, ὅπως τοῦ εἶχε ὑποδείξει ὁ Ρήγας, κ' ἐγινε κ' ἡ κατάθεσὶς τῆς στὸ συμβολαιογραφεῖο κανονικώτατα. Ὅλα πηγαίνανε πὰ μιά χαρὰ στὸ μαγαζὶ καὶ στὸ σπίτι. Οἱ γκρίνιες τῆς Ξανθίπης δὲν τὸν ἐνοχλοῦσαν καθόλου, εἴτανε ἀσφαρὶς πυρᾶς, καθὼς τὶς χαραχτήριζε. Φοροῦσε τώρα θῶρακα ἀτοαλένιο, πὺν δὲν τὸνὲ διαπερνοῦσε οὔτε μετὰ κανονιοῦ. Εἶχε κανονίσει τὶς δουλιὲς του, εἶχε κάνει τὴ διαθήκη του. Μποροῦσε, λοιπὸν, ὅποις ὦρα ἤθελε, νὰ πεθάνει.

Ἐνα βράδι εἶχε τὴν κουταμάρα νὰ τὴν πεῖ τὴ σέψη του αὐτὴ τόσο μεγάλωφωνα, πὺν τὴν παραξήγησε ἡ Ξανθίππη.

— Ἐκανεὺς τὴ διαθήκη σου, λοιπὸν! τοῦ εἶπε. Ἐκαὶ θὰ μ' ἀποκληρώνεις, βέβαια...

— Ὅχι! διαμαρτυρήθηκε ἥρεμα.

— Τότε, τί γράφεις σ' αὐτὴν; εῳτῆσε.

— Δὲν μπορῶ νὰ σ' τὸ πῶ!... Θὰν τὸ μάθεις σὺν πεθάνω...

— Σὰν πεθάνεις! τοῦπε σαρκαστικὰ. Βέβαια, σὺν πεθάνεις, γιὰ νὰ μὴν μπορέσω νὰ διαφεντέψω τὸν ἑαυτὸ μου!... Τώρα νὰ μοῦ τὸ πῆς... Ἀπαιτῶ νὰ μοῦ τὸ πῆς τώρα!... Τ' ἀκούεις;... Τὸ ἀπαιτῶ...

Κ' ἐπειδὴ ὁ Βαρνάς σάπαινε χαμογελώντας, ἡ γλωσσάρα τῆς ξαμολήθηκε καὶ τὰ πῆρε ὅλα σβάρνα:

— Βέβαια, δὲ σὲ σφῆρει νὰν τὸ πῆς, γιὰτὶ τὸ ξαίρω... μοῦ τὸ μαρτύρησε ἑμένα ὁ συμβολαιογράφος... Μ' ἀποκληρώνεις!... Ἀποκληρώνεις καὶ τὴν κόρη μου!... Κι ἀφήνεις ὄλο τὸ ἔχει σου σ' αὐτὲς τὶς σουρλουλῶδες, ποῦρχονται στὸ μαγαζὶ σου καὶ σὲ ξεμυαλίζουν... γεροπαράλιμνε... τρελοῦλιακα!... Ἀχ, μωρέ... Καλὰ μοῦ τὰ κάνεις... Ἐπρεπε νὰ σὲ κλείσω στὸ φρενοκομεῖο ἐγὼ...

Ἐστερ' ἀπὸ τὸ βραδινὸ κατακλυσμὸ, ὁ Βαρνάς ἔπεσε στὸ κρεβάτι του, γιὰ νὰ μὴν κλείσει μάτι ὅλη τὴ νύχτα. Εἴτανε δεκάμισο πᾶνου κάτου ἡ ὦρα, σὰ διπλαμπαρώθηκε στὴν κρεβατοκίμαρά του, στὸ τᾶσινά του, καθὼς τὴν ἔλεγε, καὶ ἔπληρώθηκε, ἔτσι ντυμένος καθὼς εἴτανε, στὸ κρεβάτι — κ' εἴτανε πέντε τὸ πρωῒ, σὰ σηκώθηκε, κ' ἔρρηξε λίγο νερὸ στὸ πρόσωπό του, καὶ βῆκε, πατώντας στὰ νύχια, γιὰ νὰ μὴν ξυπνήσει τὶς ἀρχόντισσες. Τὰ πουλιὰ κελαδούσανε, σὰ βῆκε ἀπὸ τὸ σπίτι του, καὶ ὁ Κανελὴς τὸν ἀκολουθοῦσε, χαροῦμενο, χοροπηδώντας.

Ὁ Βαρνάς, κρατώντας τὸ καπέλλο στὸ χέρι του καὶ ἀνσαινώντας λαίμαργα τὴν κίγινὴ μαγιάτικη δροσιά, προχώρησε μὲ βῆμα ἀργὸ στὰ κλουτουροῦ, τὴν ξαίροντας καὶ αὐτοὺς γιὰ ποῦ. Ὁ Κανελὴς διὸ τρεῖς φορὲς δοκίμασε νὰ πηδήξει πάνω του, καὶ νὰν τοῦ γλείψει τὰ χεῖρα, καθὼς τὸ συνήθιζε, μὰ νιώθοντας τὸν ἄεφο, σῶχσε καὶ ἀρχίησε καὶ αὐτὸς, ὁ δόλιος, νὰ κανονίσει τὴν περπατησιὰ του σύμφωνα μὲ τὸ δῆμα του τ' ἀργό.

— Ἐνα σκυλὶ κεῖ, καὶ σέβεται τὸν πόνο μου, κ' οἱ ἀδρῶποι τὸν περιφρονοῦνε καὶ τὸνὲ βρίζουνε! συλλογίστηκε ἀντακουφιστικὰ καὶ ξακολοῦθησε τὸ δρόμο του.

Τραβοῦσε πρὸς τὸ ἀνατολικὸ περιγιάλι, πέρασε διὸ τρεῖς χάλασμένους ἀνεμόμυλους, ἀφίνοντάς τους στὰ δεξιὰ του, ἀνέβηκε, χωρὶς νὰν τὸ νιώσει, τὴ μικρὴ ἀνηφοριὰ, καὶ μόνο σὺν ἄφησε τὰ σπίτια καὶ τὰ ξοχικὰ καφενεδάκια καὶ βῆκε ἔξω, στ' ἀνοιχτὰ, ἀφίνοντας πίσω του καὶ τὸ στενόμακρο γεφύρι, πὺν εἴτανε χτισμένο στὰ ριζὰ τοῦ βουνοῦ, πάνω ἀπὸ μιά ρεματιά ἀπότομη, πὺν τέλιωνε στὴ θάλασσα — μόνο τότε, σὺν πέρασε καὶ τὸ στενόμακρο γεφύρι, εἶδε πὺς τραβιότανε μοιρῶτα πρὸς τὸ Ἐλκρογιάλι τῆς Ἰτσας καὶ ἀνατρίχιασε.

Τὸ ἀκριγιάλι τῆς Ἰτσας! Ἀπὸ παιδί, ἀπὸ δεκα-

εννιά χρονών παιδί, από τη μέρα που πέθανε η "Ιτσα, είχε να πάει από τα όμορφα κείνα κατατόπια. Τάποφενγε, και σιγά σιγά το είχε καταφέρει και νάν τ'α ξεχάσει ολότελα. Και νά, σήμερα, που ο α-βάσταχτος πόνος του τόν έσερνε προς τα κεί. Δέ συλλογίστηκε νάντισταθεί. Προχωρούσε. Πέρασε τ' α-ραδιαστά σπιτάκια που βρισκότανε στ' αριστερά του δρόμου, άλλα κλεισμένα κ' έρμα, κι άλλα χαλασμένα ολότελα, ρημάδια αφισμένα στάγριακαίρια και στίς βροχές, μέ τίς σικιές άραδαριά στίς μαντραμένες αϊλές, σά φρουρούς, και μέ τ'α πλακοστρωμένα πεζούλια απόξω — και τραβήξε προς τα δεξιά, κάτω στα βράχια, που ύψωνόντανε πάνω από τη θάλασσα. Έκει στάθηκε λίγο, κι άντίκρυσε τ'ο μακρι νησί, μακριούτσικα, προς τήν ανατολή, απ' όπου σέ λίγο θα-βγαινε ο ήλιος.

— Έτσι και τότε! μουρμούρισε θλιμένα, κι αρχί-νησε νά κατεβαίνει τόν έγκρεμό, τόν απότομο, που θα τόν έφερνε κάτω κεί, προς τ' «Άκρογιαλί της "Ιτσας».

Πήρε τ'ο φιδωπό μονοπατάκι, που τ'ο πρωτοπάτησε παιδί και πού, άν και τόσοι και τόσοι θάν τ'ο πατή-σανε, μέσα σέ τριάντα χρόνια, ούτε τοσοδά δέ φάρ-δινε, και βάδιζε άργά και προσεχτικά, άνάμεσα από τάνθισμένα θυμάρια κι από κάπια κιτρινωπά βαριο-μύρουδα άγριοιούλουδα.

Ο Κανελής τόν ακολουθούσε σιωπηλά και νι-αμένα. Ξαφνικά, στην ξυπνημένη του φαντασία άνε-θήκανε κάπιοι παλιοί του, λησμονημένοι στίχοι, που στήν αρχή τούς ειπε τρεις και τέσσερις φορές από μέσα του, συμπληρώνοντας κανένα στίχο, που από τόν καιρό τόν είχε ξεχασμένο, ή αλλάζοντας άλλονε, που τόν εύρισκε άσκημοφτιασμένονε, και ύστερα αρ-χίνησε νάν τούς λέει και φωναχτά, εκεί στην απόλυ-τη έρημιά, μέ φωνή ραγισμένη, γεμάτη πάνο και παράπονο :

Και κατεθήκαμε μαζί τόν άγριον έγκρεμό,
Έσ'οδηγήτ'ρα μου κ'έγ'ω τ'αχνάρια σου ακολουθώντας,
και σ'τ' άκρογιαλί φτάσαμε — 'Αγάπης 'Ιερό —
που ξεψηχάει ή θάλασσα τ'α βότσαλα φιλώντας.

Και μοΐλεγε: 'Αλλ'ιμονο! σέ σέρνω στόν γκρεμό!..
Και σούλεγα, φιλώντας σου τ'α ολόλευκα χεράκια :
— Σιμά σου όλα παύρονε ένα χάδι απαλό.
Παρκέτο οί βράχοι γένονται κ' οί άγκαθιές άνθάκια!

Και μέ τ'ο τραγούδι στο στόμα έφτασε στο άκρο-γιαλί. Η θάλασσα γαλήνια κι ασάλευτη μπροστά, κι άγρια βράχια πίσω και στα πλάγια. Κάτω μια πέτρα μεγάλη, ολόασπρη, άνάμεσα στα βότσαλα και μπρο-στά μιάν άλλη πέτρα, μεγαλύτερη, ένα κομμάτι βρά-χος, κυλισμένο εκεί, ποιός ξαίρει πόσα χρόνια κ' αϊ-ώνες πριν, ο μισός στη θάλασσα κι ο μισός στην άκρογιαλιά.

Έκει τόν είχε φέρει, παιδί σάν ειτανε, δεκαεννιά περίπου χρονών, ή "Ιτσα, ή ψηλόλιγνη κοπέλλα, μέ τ'α άστραφτερά ολόμαυρα μάτια και μέ τ'α σγουρά καταικιστάνα μαλλιά, και κεί την πρωτοφίλησε. Τ'ο είχε διαλέξει ή ίδια τ'ο μέρος, και στο τρίτο ή τέταρ-το γράμμα που τ'ο είχε στείλει, τ'ο τ'ο περιέγραφε πιστά, σάν και νάν τ'ο γυρογραφίσει. «Στο μέ-

ρος λοιπόν αυτό τ'ο έρημικό, τ'ο γυρογραφε, που τ'ο περι-ζώνουν άγρια βράχια και που τ'ο φράζει από μπρο-στά ή θάλασσα, θα πρωτογνωρίσει κι από κοντά ή "Ιτσα τ'ο Θύμη της...»

Κ' έτσι έγινε. Ένα δειλινό αυγουσιτιάτικο, τ'ο θυ-μάται σάν τώρα, που καθότανε κεί, σ' ένα ξορκικό καφενεδάκι απόξω, λίγο πριν ο δρομάκος γυρίσει στην πλαγιά του βουνού, που φέρνει προς τ'ο στενό-μακρο γεφύρι, πέρασε ή "Ιτσα και τ'ο γυνεψε νά την ακολουθήσει. Σηκώθηκε και την ακολουθούσε από κάπια απόσταση. Σάν έφτασε στο γεφύρι, κάθισε πά-νω στο πέτρινο πεζουλάκι και τόν περιέμενε.

— Πάμε! τ'ο ειπε άμα την έφτασε.

— Πού; τή ρώτησε δειλά.

— Νά, στο άκρογιαλί μου! τ'ο αποκρίθηκε θαρ-ρετά και προχώρησε.

— Κι α μ'ς δούνε μαζί;

Η "Ιτσα έσκασε στα γέλια.

— Κρίμα, που είσαι κι άγώρι! Δέ φοβάμαι, έγω π'οιμαι και κορίτσι και φοβάσαι έσύ;

Κατακοκκίνησε και την ακολουθούσε θαρρετά. Στο δρόμο λίγες λέξεις, μισές κι αυτές, αλλάξαν. Φτάσα-νε στο άκρογιαλί, στο «Άκρογιαλί της "Ιτσας», ο-πως τ'ονομάτισε από κείνη τή στιγμή. Η "Ιτσα κά-θισε στην ολόασπρη πέτρα, ο Βαρνάς ξαπλώθηκε στα βότσαλα, σιμά στα πόδια της. Δέ μιλούσανε. Για ώρα δέ μιλούσανε. Πώς νάρχινήσουνε; "Ισως νά μή βρίσκανε κ' οί δυό τους πώς νάρχινήσουνε. Η "Ιτσα ξαφνικά άρχίνησε νά γελάει.

— Λοιπόν; τ'ονέ ρώτησε.

— Τί; ρώτησε και κείνος.

— Η παλληκαριά σου όλη ξεθιμαίνει στα ραβα-σάκια; Είσαι ένα τρομερό παλληκαρι άμα γράφεις!..

— Μ'ε κοροϊδεύεις, "Ιτσα;

— "Οχι! Τήν παλληκαριά σου θαμιάζω... Έλα πιο κοντά!...

— Μά δέν είμαι κοντά; διαμαρτυρήθηκε σιγανό-φωνα.

— "Οχι, δέν είσαι κοντά, κύριε!... Νά, έτσι κοντά....

Κι άπλωσε τ'α χέρια της, γελαστή, για νά τ'ονέ σύρει τάχα και τ' άκούμπησε στόν ώμο του κι ανα-σηκώθηκε λίγο, και γέροντας τ'ο κεφάλι της στο κεφάλι του τ'ο χάρδεψε τ'α μάγουλα μέ τ'α μαλλιά της και τ'ονέ φίλησε δυνατά στο στόμα.

— Νά, έτσι κοντά! τ'ο ξανάειπε.

Τή φίλησε και κείνος. Και ύστερα, σάν ξανακάθι-σε πάλι στην πέτρα της, άκούμπησε, ξεθαρρεμένος πιά, τ'ο κεφάλι του στα γόνατά της, κ' ένιωσε τ'ο χέ-ρι της τ' απαλό νάν τ'ο χαϊδεύει στοργικά τ'α μαλ-λιά....

Πήγανε τρεις τέσσερις φορές ακόμα στο άκρογια-λί της. Και ή αγάπη της άναβε και φούντωνε. Ένα δειλινό τ'ο δώσωσε και τ'α παρθενικά της τ'α στήθια και τ'α φίλησε, και τόν ειπε παιδί της.

— Τώρα ποδ'γινες και παιδί μου, νά μην κάνεις άτ'αχτα, γιατί είμαι κακιά μαμά έγώ και θα σέ δέρ-νω....

Ύστερα στα έμπα τ'ο χειμώνα, άρρώστησε βαριά από πούντα ή "Ιτσα, και πέθανε. Κ' ύστερ' από δυό τρία χρόνια ο Βαρνάς παντρεύτηκε.

— Θάνατος κι αυτός! συλλογίζότανε κείνο τ'ο

προϊνόν, καθισμένους στην ολόκαπρη πέτρα της "Ι-
τσας, με τὸν Κανελλὴ ξεπλωμένο στὰ πόδια του, καὶ
βαριαναστέναξε στὴ θύμησή της. "Α δὲν πέθαινε ἢ
"Ιτσα, τῷ ξαίρει, ἢ ἀγάπῃ τους μὲ γάμο θὰ τέλεινε.
Καὶ θάταν εὐτυχισμένοι. Θάταν;... Ποιὸς μποροῦ-
σε νὰν τοῦ τὸ βεβαιώσει αὐτό; Μήπως κακὰ εἶταν
κ' ἢ Ξανθίππῃ; ὅταν, ἀπὸ ἀγάπῃ, ἀπὸ φλογερὴ ἀγά-
πῃ, παρῆλθανε, καὶ μήπως ὁ γάμος δὲν εἶταν ἱκα-
νὸς νὰ μεταμορφώσει σιγὰ σιγὰ καὶ ἀσύνειδα καὶ τὴν
"Ιτσα σὲ λύκαινα;

— Πέθανε στὸν καιρὸ της ἢ "Ιτσα! συλλογίστη-
ξε. Καὶ συμπληρώνοντας τὴ βαθιανότητη φράση τοῦ
Νίτσε, μουρμούρισε:

— Τουλάχιστο γιὰ μένα, πέθανε στὸν καιρὸ της.
"Ετσι, ἔμεινε στὴ θύμησή μου σὰ μιὰ κλωνόφυτη
ἱτιά καὶ δὲν πρόφτασε νὰ ξελιχτεῖ σὲ ἀγκυρερὴ φραγ-
κοσινιά, ὥπως ἢ Ξανθίππη....

(Ἀκολουθεῖ)

Ἡ ΚΟΙΝΗ ΓΝΩΜΗ

Ο Α Σ Η

Ἀγαπητὰ μου Νομιά,

Χτὲς τὸ βράδι, γυρεύοντας λίγη δροσιά στ' ἀκρο-
γυῖά τ' Ἀναπλιῶν, εἶχα τὴν καλοτυχιά νὰπολιάσω ἔ-
να ἀξετίμητο δροσοπύξι: τρεῖς κοπέλλες μιλούσανε
πάνου στὸ κοινωνικὸ ζήτημα. Σιζητούσανε ἥρεμα,
στοργικά, στοχαστικά. Τέλειες ἐπαναστάτισσες καὶ στὴ
γλώσσα καὶ στὶς ιδέες. Γιὰ τ' ἀντιδραστικὸ Ἀνάπλι,
ποὺ δυὸ περαστικοὶ συντρόφοι ξενηχίσανε στὸ μπουν-
τροῦμι, γιατί ἢ φόδρα τοῦ καπέλλου τους εἶταν κόκ-
κινη, καὶ ποὺ κιντυνεῖεις νὰ ἐπιλοφορτωθεῖς ἂν βάλεις
κόκκινο λουλούδι στὸ σκακάκι σου, εἶταν ἐκπληκτικὸ
καὶ ἀναπάντεχο γὰρ τοὺς ἀπὸ πλοῦσις κορίτσιες πὼς ἐτό-
τε θὰ πᾶνε καλὰ ὁ κόσμος, ὅμα κανέναν δὲ θὰ ζεῖ σὲ
βάρος τῶ λουλουδιῶν καὶ «κάθε ἄτομο πρέπει νὰ δου-
λεῖται, κανέναν νὰ μὴ μένει ἀργός», καὶ ἀκόμα πὼς «ὁ
ἄνθρωπος πρέπει νὰ ζεῖ γιὰ νὰ ἐργάζεται καὶ ὅχι νὰ
ἐργάζεται γιὰ νὰ ζεῖ». Θαρροῦσες πὼς ἢ Παρθένια
«ἢ μελχρινούλα, ἢ λιγύλογη, μετὰ τὴ σταθερὴ περπα-
τησιὰ, τὴ σταθερὴ φωνὴ καὶ τὴ σταθερὴ ματιὰ», εἴ-
τανε καὶ στητὴ, ὁλοζώντανη, ἔτοιμη νὰ σηκώσει ψηλά
τὴς ἀπολύτρωσης τὸ μπαράκι — σύμβολο ἢ ἰδίς καὶ
φωτεινὸ παρὰδειγμα στοὺς μαγιάγγιχτους νέους, ποὺ
νομίζουν πὼς γεννήθηκαν μόνο γιὰ φραγοπότη καὶ γιὰ
ῥένο!

Ἀνάπλι 10 τοῦ Ἀλωνάριου 1921.

ΚΩΣΤΑΣ Π. ΜΑΡΙΝΗΣ

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΠΟΙΗΤΕΣ ΜΑΣ

Ὁ κ. Karl Dieterich ποὺ τυπώνει σὲ λίγο στὴ
Λεϊψία μιὰ ἀνθολογίαν γιὰ τοὺς νεοέλληνες ποιητὲς,
ποὺ φανήκανε στὰ τριάντα τελευταῖα χρόνια (1890
— 1920), μᾶς ζητεῖ γιὰ μερικὸς ἀπ' αὐτοὺς τὸ
π ο ὕ γ ε ν ν ῆ θ η κ α ν πότε γ ε ν ν ῆ θ η κ α ν
καὶ τί δουλιὰ κάνουνε (τὸ ἐπάγγελμά τους). Γιὰ με-
ρικοὺς τοῦ στείλαμε τίς πληροφορίες αὐτές. Γιὰ ἄλ-

λους ὅμως, δὲν ξαίρουμε δυστυχῶς τίποτα, καὶ τοὺς
παρακαλοῦμε νὰ στείλουν ἀπευθεῖας στὸν κ. Ντίντριχ
Kaise Wilhelmst 5011 Leipzig — Γερμανία),
τίς πληροφορίες. Οἱ ποιητὲς αὐτοὶ εἶναι: Ἀλεξίου
Λ., Ἀργεῖς, Ἀδάνας, Μάρκος Διγέρης, Τ. Μπαρ-
λάς, Λύλκα Μπέτσινα, Κλ. Δίπλα - Μαλάμου Μάξι-
μος Δῶρος, Ἀγγελος Δόξας, Ι. Γουτάρης, Ν. Χα-
τζάρας, Εὐανθία Χατζῆ, Χαρής, Καλυβίτης, Ἀρ.
Καμπάνης, Σίτσα Καραϊσκάκη, Ν. Καραβόνης, Α.
Καστριῆς, Κ. Καβίφης, Κοντολύβιτος, Κομμαρι-
νός, Αἰμ. Κούρτελη, Λυτ. Λουκόπουλος, Ν. Λιμπε-
ράκης, Τίμος Μελάνος, Κ. Μισακλίδης, Ζαχ. Πα-
παντωνίου, Παπαστεφάνου, Ρ. Φιλόρας, Ν. Ποριώ-
της, Α. Πορφύρας, Ἰωσήφ Ραφτόπουλος, Βασ. Ρού-
τας, Ταν. Σαρκηνός, Ἀγ. Σικελιανός, Γεωρ. Σπα-
ταλῆς, Κώστας Οὐράνης, Κ. Βάρναλης, Ἑλπ. Βον-
τσαλίδη καὶ Γιάννης Ζερβός.

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΑ

λογοτεχνικὴ περίοδος τοῦ «Νομιά», ποὺ ἀρ-
χινάει τὴν 1ῃ τοῦ ἐρχόμενου Ὀκτωβρίου,
γράφονται ἀπὸ τώρα συντρομητές, ἀπὸ
τοὺς κυρίους:

ΣΤΕΦ. ΠΑΡΓΑ, Ἀλεξάνδρεια, (Περιοδικὸ «ΓΡΑΜ-
ΜΑΤΑ»).

ΜΙΧ. ΡΟΔΑΝ, Σμύρνη. (Γραφεῖο Τύπου Ἀρμο-
στείας).

Π. ΠΑΒΛΙΑΔΗΝ, Θεσσαλονίκη, (δόξ. Θεαγένης
Χαρίση, 38).

ΒΕΛ. ΦΡΕΡΗΝ, Σόφρα, (Ἀγγλικὸ Τηλεγραφεῖο).
ΑΝΤΡΕΑΝ ΛΟ-Γ'ΟΝ, Χίος.

ΤΑΚΗΝ ΟΙΚΟΝΟΜΑΚΗΝ, Βόλος, (Ἐφημερίδα
«Θεσσαλία»).

ΜΕΝ. ΦΡΑΓΚΟΥΑΝΗΝ, Λεμεσός - Κύπρου (Ἐφημ.
«Ἀλήθεια»).

Ἀργότερα θὰ ὀρίσουμε ἀνταποκριτὲς μᾶς καὶ γιὰ
τᾶλλα μέρη.

Ὅσοι γράφονται καὶ πληρώνουν τὴ συντρομή
τους, θὰ παίρνουν ἀπὸ τοὺς ἀνταποκριτὲς μᾶς ἀπό-
δειξιν πληρωμῆς, υπογραμμένη ἀπὸ τὸ Διευθυντὴ τοῦ
Νομιά.

Ὅσοι φίλοι ἔχουν τὴν καλοσύνη νὰ δεχτοῦνε σιτῶ-
λα μέρη τὴν ἀντιπροσωπεῖα τοῦ «Νομιά», παρακα-
λοῦμε νὰ μᾶς τὸ δηλώσουν.

ΠΑΡΑΚΑΛΟΥΝΤΑΙ οἱ συντρομητὲς τῶν ἐπαρχιῶν
καὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ, ποὺ καθυστεροῦν περαιομέ-
νες συντρομές, νὰν τίς στείλουνε στὸν ἴσαμε τὴν
1ῃ τοῦ ἐρχόμενου Ὀκτωβρίου ἐκδότῃ τοῦ «Νου-
μιά» κ. Χ. Γανιάρη καὶ Σια, δόξ. Σοφοκλέους 3.